

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720010866
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8720010866.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.12.2021, v trestnej veci proti obžalovanému E.. E. S. pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného E.. E. S. proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/90/2020 zo dňa 16.09.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného E.. E. S..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad v bode 1) napadnutého rozsudku týkajúceho sa obžalovaného E.. E. S., nar. XX.XX.XXXX, uznal tohto obžalovaného za vinného zo zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 03.07.2020 v presne nezistenom čase po 16.30 hod. na presne nezistenom mieste v obci Demänová, okr. Liptovský Mikuláš, od doposiaľ presne nezistenej osoby zadovážil igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky, ktoré následne v osobnom motorovom vozidle značky Volvo S80, ev. č. H., ktoré viedol ako vodič H. H. W. H., počas cesty, z mesta Liptovský Mikuláš do mesta Poprad odovzdal C. U. W. J., Z.. H., C. U. časť bielej kryštalickej látky odsypala do celofánového obalu od cigariet (stopa č. 1), zatavila zapaľovačom, a toto odovzdala obžalovanému H. H. ako odmenu za prevoz vozidlom a plastové vrečko (stopa č. 2) uložila do cigaretovej krabičky zn. LM, ktorú položila na palubnú dosku vozidla na strane spolujazdca, kde podľa znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ pod číslom PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1626 v prípade plastového vrečka (stopa č. 2) toto obsahovalo kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,75 g (750 mg) obsahujúcich 397 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 10 bežným jednotlivým dávkam drogy, a v prípade predloženej stopy č. 1 sa jednalo o celofánové vrečko od cigariet ktoré obsahovalo kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,24 g (240 mg) obsahujúcich 155 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 4 bežným jednotlivým dávkam drogy, teda E.. E. S. si celkovo zadovážil a odovzdal C. U. kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM) o celkovej hmotnosti 0,99 g (990 mg) obsahujúcich 552 mg absolútneho metamfetamínu zodpovedajúcim minimálne 14 bežným jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom účinná látka metamfetamín je zaradená v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu súd prvého stupňa uložil podľa § 172 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 37 písm. m) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 5 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) rokov a 6 (šesť)

mesiacov, na výkon ktorého ho v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Ďalej súd prvého stupňa uznal obžalovanú C. U., nar. XX.XX.XXXX, za vinnú zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v bode 2) napadnutého rozsudku, za čo jej podľa § 172 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l) Tr. zákona, § 37 písm. m) Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona a § 42 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 41 ods. 2 Tr. zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon jej podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov s probačným dohľadom, uložil jej obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania omamných a psychotropných látok, povinnosť uhradiť dlžné výživné vo výške 5.269,- eur, za súčasného zrušenia výroku o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Poprad sp. zn. 6T/73/2020 zo dňa 16.12.2020 a tiež ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Napokon obžalovaného H. H. uznal vinným z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom v bode 3) napadnutého rozsudku, za čo mu podľa § 171 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l) Tr. zákona, § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 1 roka, ktorý mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov, za súčasného uloženia ochranného protitoxikomanického liečenia ambulantnou formou. Rozsudok vo vzťahu k týmto dvom obžalovaným nadobudol právoplatnosť vo všetkých výrokoch.

Proti tomuto rozsudku, proti výrokom o vine a treste týkajúcim sa jeho osoby, zahlásil obžalovaný E.. E. S. odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku, ktoré následne sám, ako aj prostredníctvom obhajcu, písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania podaného prostredníctvom obhajcu, zhrnúc obsah napadnutého rozsudku, namietal v prvom rade závery súdu prvého stupňa týkajúce sa expertízy zaistených biologických stôp, v ktorej súvislosti uviedol, že obhajoba má za to, že v situácii, keď na tomto sáčku neboli expertíznym znaleckým skúmaním identifikované žiadne biologické stopy pochádzajúce od neho, je vylúčené, aby ho zadovážil a po akúkoľvek dobu držal u seba. Teda aj po vyhlásení napadnutého rozsudku o vine a treste ostáva spornou a nepreukázanou skutočnosťou, či s predmetným sáčkom s drogou on vôbec manipuloval. Z doposiaľ vykonaného dokazovania je zjavné iba to, že tento sáčok si zadovážila a u seba po akúkoľvek dobu prechovávala len obžalovaná U., ktorej biologická stopa bola na tomto sáčku preukázaná v majoritnej miere. Pri tak zásadnej pochybnosti, je vylúčené, aby súd prvého stupňa mohol s istotou ustáliť jeho vinu. V prejednávanej trestnej veci chýba objektívny dôkaz o tom, že po akúkoľvek dobu držal predmetný sáčok s drogou, ktorý mal podať obžalovanej U.. Obhajoba trvá na tom, že nie je možné, len na základe nepresných a rozporných výpovedí dvoch spoluobžalovaných, vyvodit' jednoznačný záver o jeho vine zo skutku, ktorý mu obžaloba kladie za vinu. Uvedené nemožno vyvodit' ani z ďalšieho dôvodu, a to, že už v obžalobe je predmetný skutok opisovaný veľmi nepresne, nejednoznačne, až vágne, keď sa v nej konštatuje, že obžalovaný E.. S. si „dňa 03.07.2020 v presne nezistenom čase po 16.30 hod., na presne nezistenom mieste v obci Demänová okr. Liptovský Mikuláš, od doposiaľ presne nezistenej osoby zadovážil igelitové vrečko s obsahom bielej kryštalickej látky ...“ Ani v priebehu prípravného konania, ani v konaní pred súdom, nedošlo k nepochybnému a objektívnemu stotožneniu konkrétnej osoby, od ktorej mal obžalovaný E.. S. v obci Demänová zadovážit' predmetný sáčok s drogou. Od počiatku vypovedal, že sa v Demänovej nestretol s nikým, nakoľko známy, za ktorým sa rozhodol neohlásene zájsť, nebol doma. Tiež nepozná priezvisko tohto známeho, vie len, že jeho krstné meno je D. a tiež vie, kde býva. Obžalovaná U. dňa 05.07.2020 žiadneho pána Q. nespomínala, dokonca ani skutočnosť, že by obžalovaný E.. S. vystúpil v Demänovej. Osobu D. Q. po prvý raz uvádza dňa 06.07.2020 - keď videla, že obžalovaný E.. S. vystúpil v Demänovej, tak sa dovŕpila, že ide za istým D. Q., ktorého ona pozná a vie, že predáva pervitín, s čím ona má osobnú skúsenosť, keďže jej v minulosti za jej služby ponúkol pervitín. Tento jej dohad (domnienka) sa však v priebehu trestného konania žiadnym spôsobom nepotvrdil a ostal iba v rovine špekulácie.

Ďalej namietal závery znaleckého posudku z odboru toxikológie, kde uvádzal, že v prvom rade je potrebné zdôrazniť, že pozitívny nález na metamfetamín a amfetamín u neho nie je v žiadnom prípade dôkazom o tom, že tento odovzdal obžalovanej U. inkriminovaný sáčok s drogou tak, ako to ona opisuje. Takýto pozitívny toxikologický nález u páchatela nie je ani znakom skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. b) a c) Tr. zákona, ktorý sa mu kladie za vinu. Preto ani nepredstavuje a nemôže

predstavovať žiaden spojovací článok v skutkovom deji opísanom obžalovanou U. a obžalovaným H.. Je neprijateľné a vyslovene absurdné, že súd tento dôkaz vyhodnotil v jeho neprospech do tej miery, že tento posudok má údajne potvrdzovať výpoveď obžalovanej U. o odovzdaní predmetného sáčku (viď strana 15, 2. odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku). Trvá na tom, že žiadnu drogu dňa 03.07.2020, ani predtým neužil. Nie je užívateľom žiadnych drog. Tvrdenie obžalovanej U. o tom, že ho údajne videla užiť pervitín a že je jeho dlhodobým užívateľom, je lož. V tejto súvislosti poukázal na výsledky znaleckého posudku znalkyne z odboru psychiatria E.. P. M., ktorá u neho nezistila žiadnu látkovú závislosť. Súd však výsledky tohto posudku úplne odignoroval. Zjavne preto, že ide o dôkaz svedčiaci v jeho prospech. Aj táto skutočnosť nasvedčuje na predpojatosť súdu proti jeho osobe. Vzhľadom na výsledné hodnoty, ktoré boli zistené v jeho krvi a moči možno konštatovať, že drogu, ktorá sa dostala do jeho tela, bola len v nepatrnom množstve, stačilo napr., že oblizol nejaký predmet, na ktorom boli zvyšky drogy, o čom ani nevedel. Naďalej tvrdí, že nevie uviesť, ako je možné, že v jeho krvi i moči sa našli stopy metamfetamínu a amfetamínu. Je si istý, že sám vedome žiadnu drogu neužil. Akokoľvek sa súdu javí tento argument iracionálny, je pravdivý. Drogu mu niekto musel pridať do nápoja alebo do jedla. Keďže obalovaná U. bola dňa 03.07.2020 v priestoroch jeho kancelárie niekoľko hodín predtým, ako s ňou šiel do Liptovského Mikuláša, nik iný ako ona, to byť nemohol.

Nesúhlasil ani s ďalšími závermi prvostupňového súdu týkajúcimi sa zaistených stôp, nakoľko podľa jeho názoru, ani tento expertízny znalecký posudok, ani ďalšie dôkazy uvedené v 3. odseku strany 15 napadnutého rozsudku, nepredstavujú také nevyvrátiteľné priame dôkazy, ktoré by potvrdzovali výpoveď obžalovanej U. a obžalovaného H. v tom smere, že tieto kryštalické látky - metamfetamín, ktoré sa u nich pri prehliadke OMV a osobnej prehliadke, našli, pochádzajú od neho, a to ani v kontexte ďalších dôkazov. Uvedený záver mohol súd vyvodiť iba z toho dôvodu, že vychádzal z apriórnej pravdivosti a vierohodnosti výpovede obalovanej U.. Z vyjadrenia znalkyne M. na hlavnom pojednávaní je zrejmé, že nie je a ani v čase vypracovania znaleckého posudku nebolo možné jednoznačne ustáliť, že kryštalické látky nachádzajúce sa v dvoch vreckách ako chemické stopy č. 1 a č. 2, tvorili v minulosti jeden celok, t. j. mali spoločný zdroj. Preto ani tvrdenia vypočúvanej znalkyne nemožno považovať za preukázané fakty, ale len za jej hypotézy (neverifikované domnienky a úvahy), v rovine pravdepodobnosti. V prípade pretrvávajúcich pochybností o určitej skutkovej okolnosti, a to aj po doplnení dokazovania, nemožno z týchto pochybných, a teda nepreukázaných, okolností, pri rozhodovaní o vine obžalovaného, vychádzať. Akokoľvek vysoká sa zdá pravdepodobnosť určitého deja, či okolnosti, nestačí to na nepochybné konštatovanie o tom, že sa skutočne stala. Hypotetické konštatovanie (teoretická úvaha) znalkyne o pravdepodobnosti teda nemôže byť podkladom pre rozhodnutie súdu o jeho vine.

Domnieval sa tiež, že v jeho prípade mala byť nepochybné aplikovaná zásada „in dubio pro reo“, pričom zdôraznil, že súd pri vyhodnocovaní tejto skutočnosti vychádzal zjavne iba a výlučne z výpovede obžalovanej U., ktorá má byť podporená výpoveďou obžalovaného H.. Pritom súd výpovede týchto spoluobžalovaných zjavne považoval za vierohodné najmä z dôvodu, že títo sa k svojej trestnej činnosti priznali a túto oľutovali. Súd však zjavne opomenul, že u týchto dvoch spoluobžalovaných sa drogy aj priamo našli. H. mal menší sáčok s drogou uložený vo vrecku nohavíc a obžalovaná U. uviedla, že krabička cigariet zn. LM, v ktorej bol odložený plastový sáčok s drogou, patrí jej. Podľa názoru obhajoby sa títo dvaja spoluobžalovaní priznali k trestnej činnosti preto, že objektívne žiadna iná možnosť u nich neprichádzala do úvahy, nakoľko boli prichytení priamo pri čine - prechovávaní drog (pervitínu) po akúkoľvek dobu. Od počiatku teda neexistovala žiadna relevantná pochybnosť o tom, že by im drogy, ktoré sa u nich našli, nepatrili a tieto u seba neprechovávali. Akákoľvek pochybnosť bola napokon rozptýlená v momente, keď sa na vrecku s drogou, odloženom v krabičke od cigariet zn. LM, našli biologické stopy obžalovanej U.. Teda po priznaní sa k trestnej činnosti, aj vzhľadom na to, že obžalovaný H. doposiaľ trestaný nebol a na obžalovanú U. sa, napriek predchádzajúcemu právoplatnému odsúdeniu za drogovú trestnú činnosť hľadí, ako keby ešte nebola odsúdená, bolo z ich strany odôvodnené predpokladať, že v prípade odsudzujúceho rozsudku im hrozí podmienený trest odňatia slobody. Teda ak súd vychádzal z toho, že ich priznanie zakladá zároveň ich dôveryhodnosť a pravdivosť ich výpovedí, ktoré zjavne povýšil nad objektívne dôkazy, ktoré sa nachádzajú v spise, došlo tým tiež k porušeniu rovnosti strán trestného konania. Výpovediam obžalovanej U. a obžalovaného H. súd bezdôvodne priznal vyššiu dôkaznú silu, ako výpovedi obžalovaného E.. S., hoci všetci traja vystupujú v rovnakom procesnom postavení - ako obžalovaní. Obhajoba navrhla, za účelom preverenia dôveryhodnosti výpovedí všetkých troch obžalovaných, vrátane E.. S., vykonanie znaleckého dokazovania znalcom z odboru klinická psychológia. Súd nevykonal toto znalecké dokazovanie vo vzťahu k nemu, ale len vo vzťahu k obžalovanej U. a obžalovanému H.. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku sa nielenže

nedozieme, že takýto návrh obhajobou urobený bol, ani to, prečo ho súd nevykonal. Opäť zjavne vychádzal z toho, že on z titulu svojho procesného postavenia, ako obžalovaný, môže aj klamať. Avšak aj ostatní dvaja obžalovaní - U. I. H. sú v rovnakom procesnom postavení ako on, teda aj títo môžu klamať. Súd si však zjavne osvojil predpoklad, že pokiaľ sa títo, na rozdiel od neho, priznali k svojej trestnej činnosti, sú ich výpovede pravdivé. Tu je potrebné poukázať na to, že obžalovaný H. na hlavnom pojednávaní dňa 18.01.2021 urobil v zmysle § 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásenie o tom, že je nevinný, t. j. svoju vinu nepriznal a o jeho vine sa rovnako malo vykonávať dokazovanie. Vyhlásenie o vine urobila iba obžalovaná U..

Odvolicie námietky sa ďalej týkali aj nesprávneho hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa. V tejto súvislosti obžalovaný v rámci odvolania uviedol, že znalkyňa u oboch obžalovaných, ktorí ho usvedčujú, konštatovala antisociálne správanie, čo v nadväznosti na vyššie citovaný odsek 2 na strane 12 napadnutého rozsudku smeruje k jednoznačnému záveru, že ich všeobecnú vierohodnosť je nutné hodnotiť ako zníženú. Teda ide o ďalšiu skutočnosť, ktorá zakladá pochybnosť o tom, že skutkový dej, pokiaľ ide o jeho konanie spočívajúce v odovzdaní sáčka s drogou obžalovanej U., tak, ako ho táto opisuje a v hrubých rysoch zhodne aj obžalovaný H., prebehol tak, ako to tvrdia. Súd tejto skutočnosti vôbec nevenoval pozornosť, napriek opakovaným námietkam obhajoby, že zásadným spôsobom ovplyvňuje konečné rozhodnutie o vine. Minimálne spôsobuje pochybnosť o pravdivosti a vierohodnosti ich výpovedí. Obžalovaný nemá preukazovať svoju nevinu, ale orgány činné v trestnom konaní jeho vinu, pričom poukázal aj na prezumpciu nevinu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že k presvedčeniu súdu o jeho vine stačili v hrubých rysoch zhodné tvrdenia dvoch spoluobžalovaných. To vytvorilo základ pre ďalšie trestné konanie pred súdom takým spôsobom, že merítkom jeho viny sa stali tieto výpovede do tej miery, že súd prijal návrhy a umožnil vykonať len také dôkazy, ktoré následne vyhodnotil len s ohľadom na to, či potvrdzujú výpoveď obžalovanej U.. V prípade, že vykonaný dôkaz bol v jeho prospech alebo ho minimálne bolo možné v tomto svetle vyhodnotiť, súd prvého stupňa tak neurobil a všetky dôkazy vyhodnotil buď výlučne v jeho neprospech alebo sa k nemu vôbec nevyjadril. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov - výpovedí obžalovanej U. a obžalovaného H., tu v prvom rade odkázal na súdnu prax, podľa ktorej je nutné vždy zisťovať, či výpovede svedkov alebo obžalovaných, ktoré majú pre prejednanú trestnú vec zásadný význam, sú dostatočne presvedčivé. Teda, že nejde iba o osamotené tvrdenia, bez podpory vo vykonanom dokazovaní (najmä znaleckých posudkoch alebo v súbore iných nepriamych dôkazov). Vina U. I. H. je na rozdiel od neho preukázaná aj ďalšími objektívnymi dôkazmi. Citujúc časť posudku E.. J. k znakom drogovej závislosti vyvodil záver, že spoluobžalovaní mali motív krivej výpovede v snahe vyhnúť sa prísnejšej represii. Obhajoba je toho názoru, že v jeho prípade nemožno z doposiaľ vykonaného dokazovania, bez akýchkoľvek dôvodných pochybností, vyvodiť záver o jeho vine, a to nielen preto, že tento svoju vinu od počiatku popiera a konzistentne vypovedá o udalostiach, ktoré sa udiali v rozhodný deň, t. j. 03.07.2020. Vychádzajúc z jeho doterajších výpovedí, ako aj z výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania, totiž nemožno hovoriť o neprerušenej reťazi (slede) udalostí a priamych i nepriamych dôkazov, ktoré by osvedčovali vierohodnosť a pravdivosť výpovedí obžalovanej U. a obžalovaného H. o tom, že drogy, ktoré sa u nich našli, pochádzajú od neho. Aj s ohľadom na vyššie uvedené fakty a skutočnosti, takýto záver súdu je len výsledkom jeho vlastnej predpojatosti, keď bez zjavného dôvodu považuje výpovede spoluobžalovanej U. a obžalovaného H. za 100 % pravdivé a vierohodné, napriek tomu, že títo nie sú v pozícii svedkov, ale obžalovaných, a teda môžu aj klamať a napriek tomu, že pravdivosti ich výpovedí o tom, že drogy im mal odovzdať obžalovaný E.. S. v OMV Volvo S80, nenasvedčujú ani ich výpovede, ktoré si navzájom odporujú v tom, ako k odovzdaniu drogy malo dôjsť, nie to ešte ďalšie nepriame dôkazy - znalecký posudok KEÚ PZ ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/1904, z ktorého vyplýva, že biologické stopy obžalovaný E.. S. sa na žiadnom zo sáčkov s drogami nenašli. Na inkriminovanom sáčku s drogou, ktorý mal on odovzdať obžalovanej U., boli zistené iba jej biologické stopy (DNA). Teda z vykonaného dokazovania možno vykonať aj taký záver, že obžalovaná U. mohla mať predmetný sáčok s drogou u seba už v Poprade, keď prišla na návštevu za ním alebo si ho sama zadovážila v Liptovskom Mikuláši. V tejto súvislosti zdôraznil, že neidentifikovanie žiadnej biologickej stopy na sáčku s drogou patriacou jemu znamená jednoznačné pretrhnutie nepretržitého sledu udalostí a dôkazov o nich, ktoré by jednak verifikovali pravdivosť výpovede obžalovaných U. O. H., a zároveň bez dôvodných pochybností identifikovali jeho, ako páchatela skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. V dôsledku takéhoto zásadného prerušenia sledu udalostí možno objektívne prijať pravdivosť práve jeho výpovede, keď od počiatku tvrdí, že žiadne drogy si od nikoho nezadovážil a obžalovanej U. dňa 03.07.2020 v OMV Volvo S80 žiadne drogy nedal. Táto jeho výpoveď doposiaľ nebola jednoznačne vyvrátená, hoci súd prvého stupňa je zjavne presvedčený

o opaku. Obhajoba tiež poukázala, že žiadny dôkaz nepreukázal stretnutie S. s D. Q. v Demänovej a toto je založené iba na domnienke obžalovanej U..

V nadväznosti na uvedené napádal aj hodnovernosť a hodnotenie výpovede spoluobžalovanej C. U., ktorá ako dlhodobá užívateľka pervitínu, s preukázanou závislosťou na ňom, má okruh svojich stálych dodávateľov tejto drogy. Dlhodobé užívanie pervitínu nepopiera, avšak uviedla, že údajne ho užíva, od kedy pozná E.. S.. Toto jej tvrdenie je nepravdivé. Už v r. 2011 bola, ešte ako mladistvá, odsúdená za drogovú trestnú činnosť, za čo jej bolo uložené ochranné liečenie, ktoré absolvovala v roku 2012. Uvedené sponchýbňuje dôveryhodnosť jej výpovede. Pritom ide o skutočnosť, ktorá je obsiahnutá v súdnom spise, konkrétne v odpise z registra trestov obžalovanej U.. Teda súd si vie uvedené tvrdenia obžalovanej U. preveriť aj sám zo svojej vlastnej činnosti. Samozrejme, že na obžalovanú U. sa v súčasnosti hľadí, ako keby odsúdená nebola, avšak minimálne z pohľadu dôveryhodnosti a pravdivosti jej výpovede ako celku, je potrebné vyššie uvedené poznatky súdu zohľadniť a náležite vyhodnotiť. Súd tak má možnosť urobiť si vlastný, nezaujatý úsudok o dôveryhodnosti výpovede obžalovanej U. a nestávať sa do pozície štatistu, ktorý iba nekriticky preberá jej pochybné tvrdenia. Súd však s vyššie uvedenou informáciou zjavne nepracoval a tento svoj postup v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako nevysvetlil. K údajnej nemennosti výpovede obžalovanej U. od vznesenia obvinenia až po súdne konanie, sa žiada uviesť, že pri posúdení pravdivosti a dôveryhodnosti jej údajne usvedčujúcej, a teda kľúčovej výpovede, je nevyhnutné všetky ňou podané výpovede hodnotiť komplexne, t. j. od prvej výpovede po vznesení obvinenia. Platí totiž, že najpravdivejšou a najautentickejšou je práve výpoveď poskytnutá bezprostredne po skutku, ktorú obhajoba citovala a poukázala na viaceré rozpory medzi jej pôvodnou výpoveďou po zadržaní a jej následnými výpoveďami. Obžalovaná U. vypovedala v prípravnom konaní tiež dňa 23.10.2020. Na výzvu vyšetrovateľa, aby vysvetlila rozpor vo svojich predchádzajúcich výpovediach a výpovedi pri konfrontácii zo dňa 23.10.2020, obžalovaná U. uviedla, že počas predchádzajúcich výsluchov vraj bola unavená, vystrašená a nespomínala si presne na všetky udalosti. Pričom údajne dňa 23.10.2020 mala vypovedať pravdivo. Zároveň doplnila svoju výpoveď, že údajne sa mal obžalovaný H. v ten deň ponáhľať a nemal čas čakať za peniazmi za odvoz, ktoré mu obžalovaná U. sľúbila, ale musí sa najprv stretnúť so zákazníkom (milencom): „H. na to, že on sa ponáhľa, že už mal byť v Poľsku a on povedal, že mu mám dať, z toho tu mám mu odsypať.“ a ukázal na sáčok s pervitínom, ktorý mal obžalovanej U. podať obžalovaný E.. S.. (viď Zápisnica o výsluchu obv. C.. U. (pokračovanie) zo dňa 23.10.2020, strana 14). Podobne vypovedala aj pri konfrontácii medzi ňou a obžalovaným E.. S. dňa 16.11.2020 (viď str. 2 Zápisnice o konfrontácii medzi obvinenými C.. U. I. E.. E.. S. zo dňa 16.11.2020). V tejto súvislosti je nutné uviesť, že vyššie uvedené tvrdenie o údajnom ponáhľaní sa obžalovaného H., je nepravdivé, nakoľko sám obžalovaný H. dňa 23.10.2020 pri konfrontácii uviedol: „V obci Demänová sme čakali zdá sa mi 30 min., stáli sme na križovatke, v blízkosti miesta, kde vystúpil pán S.. ... Ja som veľmi neriešil ako dlho budem čakať.“

Poukázal tiež na vzájomné rozpory medzi výpoveďami spoluobžalovaných U. I. H., keď tvrdil, že z výpovedí spoluobžalovaných U. I. H., možno ustáliť iba to, že sa v uvedený deň nachádzal, spolu s týmito dvomi spoluobžalovanými v osobnom motorovom vozidle Volvo S80, ktoré viedol obžalovaný H. na ceste z Popradu do Liptovského Mikuláša, kde pred Mikulášom v Demänovej, on vystúpil a následne nastúpil v Demänovej a odviezol sa spoločne s obžalovanými U. I. H. späť do Popradu. Táto zhoda vo výpovediach všetkých troch obžalovaných o rámcových skutočnostiach však nijakým spôsobom nenaznačuje, že výpovede spoluobžalovaných U. I. H., v časti, kde uvádzajú, že drogy, ktoré sa u nich našli, pochádzajú od neho, sú pravdivé. Tieto sa totiž rozchádzajú v podstatnej okolnosti, a to v spôsobe, akým malo dôjsť k odovzdaniu sáčka s drogou obžalovanej U. obžalovaným E.. S.. Obžalovaná U. tvrdí, že sáčok s drogou jej mal obžalovaný E.. S. podať pomedzi sedadlo spolujazdca a dvere vozidla, zatiaľ čo obžalovaný H. tvrdí, že k odovzdaniu malo dôjsť tak, že obžalovaný E.. S. sa celý naklonil pomedzi sedadlá vodiča a spolujazdca, cez stredový panel vozidla a takto mal uvedený sáčok obžalovanej U. podať. Tento zásadný rozpor v ich výpovediach sa nepodarilo odstrániť ani v konaní pred súdom. Teda aj v čase rozhodovania súdu o vine ostala spornou rozhodujúca okolnosť - spôsob, akým malo dôjsť k odovzdaniu plastového zipového sáčka s drogou z jeho strany obžalovanej U.. Obžalovaný H. svoju výpoveď ohľadne viacerých skutočností v priebehu trestného konania menil. Rovnako tak aj obžalovaná U.. Tiež poukázal na zmeny a nepresnosti vo výpovediach ohľadom spôsobu odovzdania sáčku v aute. Obžalovaná U. najpresnejšie a najdetailnejšie opísala spôsob okolnosti skutku zo dňa 03.07.2020, vrátane spôsobu ako jej mal podať predmetný sáčok s drogou, až na hlavnom pojednávaní dňa 18.01.2021, čo je viac ako 6 mesiacov od skutku. Pritom bezprostredne po skutku a vznesení obvinenia sa detailnejšie k spôsobu odovzdania sáčka s drogou a účelu cesty nevyjadřila.

Uviedla iba, že drogy, ktoré sa v aute našli, má od obžalovaný E.. S.. K účelu cesty do Liptovského Mikuláša uviedla, že sa nudila a chcela sa rozptýliť. Svoju výpoveď postupne dopĺňala a upresňovala. Vôbec po prvý raz uviedla, že sáčok s drogou jej mal obžalovaný E.. S. podať pri tom, keď ho išla pohladkať až dňa 16.11.2020. Po tom, čo on vypovedal dňa 23.10.2020 tak, že počas cesty späť do Popradu zaregistroval, ako ho obžalovaná U. vonkajšou stranou ruky, ktorú prestrčila pomedzi dvere a svoje sedadlo, hladí po prednej strane predkolenia. Keďže on odmietol k veci vypovedať po vznesení obvinenia, dňa 23.10.2020 vypovedal k veci po prvý raz. Z uvedeného je teda zrejmé, že obžalovaná U. účelovo svoju výpoveď prispôsobila časovo jeho predchádzajúcej výpovedi a do ním opísaného hladkania jeho nohy jej rukou zakomponovala odovzdanie sáčka s drogou. Z vyššie opísaného sledu a rozdielov v skutkových tvrdeniach obsiahnutých v jednotlivých výpovediach obžalovanej U., vyplýva, že táto bola postupne vykonštruovaná. To nepochybne zakladá vážne pochybnosti o dôveryhodnosti všetkých jej výpovedí o tej rozhodnej skutočnosti akým spôsobom malo dôjsť k odovzdaniu sáčka s drogou. Ďalej poukázal aj na rozpory vo výpovediach H. (ktoré sú rozobraté vyššie). Pokiaľ teda súd mal výpovede spoluobžalovaných U. a obžalovaného H. za kľúčové a usvedčujúce, bolo nevyhnutné ich komplexne vyhodnotiť, a to všetky, ktoré podali od vznesenia obvinenia v prípravnom konaní, ako aj na hlavných pojednávaniach samostatne a následne vyhodnotiť ich vierohodnosť a pravdivosť v nadväznosti na ďalšie vykonané dôkazy v ich vzájomných súvislostiach. Súd si však túto námahu nedal. Naopak, bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia, len stroho skonštatoval, že títo dvaja spoluobžalovaní opakovane vypovedali počas trestného konania nemenne. U výpovedí svedkov i výpovedí osôb v procesnom postavení obžalovaných, ktorí boli priamymi účastníkmi skutku, o ktorom prebieha trestné konanie, platí, že s plynutím času sú čoraz menej podrobné, obmedzujú sa na základné dejové línie a podstatné okolnosti, bez zamerania na detaily. Ba často si vypovedajúci nespomínajú ani na základné okolnosti skutku, uvádzajú iba útržky a fragmenty z celkového priebehu skutkového deja, ktorý je predmetom dokazovania. Naopak, prvotné výpovede svedkov i obžalovaných bývajú omnoho obsiahlejšie, presnejšie a bohatšie na detaily i súvislosti (samozrejme s výnimkou situácií, keď svedok alebo obvinený nie je schopný vnímať prežité skutočnosti a ani ich reprodukovať z dôvodu mentálnej alebo inej prekážky; to však nie je prípad spoluobžalovaných U. i H., u ktorých bolo znalkyňou z odboru psychológie i psychiatrie konštatované, že im vo výpovediach, ani v správnom vnímaní a reprodukovaní prežitých skutočností, po fyzickej ani mentálnej stránke nič nebráni).

Nesúhlasil ani s tým, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal so znaleckým hodnotením hodnovernosti uvedených výpovedí. Na tomto mieste obhajoba citovala detailne závery znalkyne z odboru psychológia, H.. Š. prezentované na hlavnom pojednávaní, ako aj v podanom znaleckom posudku. V priebehu výsluchu znalkyne vyplynula zjavná potreba bližšie preskúmať vzájomný vzťah medzi obžalovanou U. a ním. To obhajoba v priebehu konania navrhovala v rámci vyšetrenia obžalovaného E.. S.P. znalcom z odboru klinická psychológia, a to už v prípravnom konaní. Tomuto návrhu však nevyhoveli ani vyšetrovateľ, ani súd. Súd následne pri hodnotení vzťahu medzi obžalovanou U. a jeho osobou vychádzal výlučne zo subjektívneho tvrdenia obžalovanej U., ktorá ho označila ako pozitívny (kamarátsky), čo má signalizovať, že na jej strane neexistuje žiaden motív na to, aby mu chcela svojou výpoveďou v tomto trestnom konaní akokoľvek poškodiť. S ohľadom na vyššie uvedené závery znalkyne H.. Š. sa uvedený záver súdu javí ako predčasný a nepodložený, najmä po tom, čo predložil súdu na hlavnom pojednávaní dňa 16.09.2021 listy, ktoré mu obžalovaná U. písala, keď bola vo väzbe a ktoré sú plné srdiečok a obsahujú vyznanie „L'úbim ťa“ v maďarskom jazyku. Možno teda usudzovať, že vyjadrenie obžalovanej U. o údajnom kamarátskom vzťahu voči nemu je klamlivé. Vyplýva to napokon nielen z vyjadrení znalkyne H.. Š., ale aj z vyššie citovaných vyjadrení obžalovanej U. v prípravnom konaní, kde raz tvrdila, že vzťah medzi nimi je kamarátsky, potom, že k obžalovanému E.. S. prechováva hlbšie city. On k obžalovanej U. neprechováva a ani v minulosti neprechovával, žiadne city. Preto sa domnieva, že motiváciou k poškodzujúcim výpovediam obžalovanej U., ktorými ho usvedčuje zo zadováženia a prechovávanía pervitínu, sú neopätované city z jeho strany. Táto skutočnosť však v konaní pred súdom nebola nijako preverená, hoci na ňu upozornil a obhajoba navrhla príslušné znalecké dokazovanie. Aj z toho pohľadu sa rozsudok súdu o jeho vine javí ako predčasný, založený na nedostatočnom zistení skutkového stavu veci.

Záverom ešte poukázal aj na, podľa jeho názoru, zásadné procesné pochybenie v procese vyšetrovania, keď má za to, že sledovanie jeho osoby v osobnom vozidle Volvo S80 bolo sledovaním v zmysle § 113 ods. 4 Tr. poriadku. Teda vo veci mal byť vydaný príkaz na sledovanie obsahujúci konkrétne iné priestory, v ktorých sa má sledovanie vykonať. V prejednávanej veci mal byť tým konkrétnym priestorom osobného vozidla Volvo S80, EČV: H.. To, že bol dňa 03.07.2020 sledovaný aj v tomto inom priestore patriacom

obžalovanému H., je zrejme z Prepisu záznamu zo sledovania zo dňa 03.07.2020 od 15.00 hod. do 19.00 hod. vypracovaného Prezídium PZ, úrad zvláštnych policajných činností, odbor zvláštnych policajných činností Východ Košice - Príloha č. 1 k č.p. PPZZPČ-OZPCV5-76-015/2020-SOV, ktorý je súčasťou trestného spisu. Tiež poukázal na to, že ani on po vystúpení z predmetného vozidla v Demänovej, ani obžalovaná U., po vystúpení v Liptovskom Mikuláši, neboli ďalej sledovaní. Teda nemožno verifikovať ich výpovede či sa v Liptovskom Mikuláši s niekým stretli alebo nie. Vzhľadom na neexistenciu riadneho (zákonného) príkazu na sledovanie osoby vo vyššie označenom vozidle Volvo S80, možno hodnotiť už jeho zastavenie, následnú kontrolu a obhliadku pri nej získané dôkazy, ako nezákonný procesný postup. Nemôže teda existovať zákonný dôvod vznesenia obvinenia, ani jeho pretrvávajúcej väzby, a nadväzne ani na podanie obžaloby a súdne konanie o nej. Uvedené namietala obhajoba v priebehu konania pred súdom prvého stupňa. V odôvodnení napadnutého rozsudku však súd tejto zásadnej námietke obhajoby rovnako nevenoval žiadnu pozornosť.

Vzhľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil, oslobodil ho spod obžaloby a súčasne, z dôvodu, že dôvody väzby odpadli, ho prepustil z väzby ihneď na slobodu.

V písomných dôvodoch odvolania podaného samotným obžalovaným tento namietal v skutkových otázkach a ohľadom vykonaného dokazovania viac-menej rekapituluje dôvody, na ktoré poukázal už v odvolaní podanom prostredníctvom obhajcu. Spochybnil svoje trestné stíhanie a poukázal na stav dôkaznej núdze, že jeho vina nie je v žiadnom prípade preukázaná žiadnym nepochybným dôkazom, pričom o jeho vine a zistenom skutkovom stave sú dôvodné pochybnosti, za ktorých nemožno rozhodnúť o uznaní viny. Poukázal tiež na zásadu prezumpcie neviny a in dubio pro reo. Už vznesenie obvinenia bolo podľa jeho názoru nedôvodné, bez dôkazov, navyše, v skutkovej vete sú neurčité pojmy ako bližšie neurčitá osoba, neurčené miesto a čas zadováženia drogy. Neopomenul tiež rozpory vo výpovedi obžalovanej U., že mal s nimi ísť do Liptovského Mikuláša, keď aj záznam o sledovaní jednoznačne vylučuje, aby išiel do Mikuláša, keďže vystúpil v časti Demänová, ďalej bez kontroly, čo vyplýva zo záznamu o sledovaní. Obžalovaná U. vo výpovediach klame, a to od samého začiatku a ako svedkyňa je úplne nedôveryhodná.

Popísal ďalej skutok tak, ako sa stal z jeho pohľadu a ako popisoval aj na hlavnom pojednávaní. U neho sa drogy nenašli a jeho vinu vylučuje aj skúmanie biologického materiálu, keď sa jeho DNA nenašla na sáčku s pervitínom. Podľa neho si U. zaobstarala drogy za peniaze od klienta alebo jej ich priamo klient dal a potom sa u nej našli, keďže jeho osoba nie je dôkazmi s predmetnými drogami nijak objektívne spojená. Rovnako je otáznym účel cesty do Liptovského Mikuláša vzhľadom na jej rozporné výpovede, keď v Mikuláši zrejme sa mala stretnúť s priateľom, pričom práve tam mohla drogy chcieť speňažiť, čo však pre vybitý telefón nevyšlo, keďže sa neskontovala, čo je určite reálnejšie ako verzia orgánov činných v trestnom konaní a súdu o jeho podiele na tejto trestnej činnosti. Konajúci súd tieto nejasnosti a rozpory vôbec nebral do úvahy, ani ich nevysvetlil a neodstránil. Tiež samotná existencia metamfetamínu v jeho krvi a moči trestná nie je a nič nedokazuje a nemá žiaden súvis so skutkom, pričom, ako jeho obhajkyňa, poukázal na malé množstvo tejto látky v jeho tele, aj na závery znalkyne z odboru psychiatrie, že u neho nezistila žiadnu závislosť na drogách ani iných návykových látkach, s ničím sa však súd nevysporiadal.

Potom namietal položené otázky znalkyni, keďže on sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil a tak aj otázky s týmto slovným spojením sú nezákonné. Opätovne poukázal na to, že U. ho o drogy nežiadala, nerozprávali sa o nich, nemal žiadny motív ani dôvod jej nejaké drogy zháňať. Napádal tiež porušenie svojich práv na nestranný a nezávislý súdny proces a tvrdil, že okresný súd je zaujatý voči jeho osobe. Ďalej upriamil pozornosť na nehomogénnosť skúmanej látky nájdenej u H. a U., pričom zrejme podľa jeho názoru, nepochádzala z jedného zdroja, čo síce teoreticky vysvetlila pracovníčka KEÚ PZ, ale sú to len jej subjektívne dohady, ktoré nič nedokazujú a podrobné skúmanie, ktorým žiadali doplniť dokazovanie, súd bezdôvodne zamietol. Opätovne napádal výpovede H. I. U., že jeho vina je postavená len na výpovediach dvoch nie svedkov, ale spoluobžalovaných, ktoré sú navyše nehodnoverné a rozporné. To, že mal U. dať drogu on, H. tvrdí iba preto, že mu to mala U. pri odsýpaní drogy povedať a on jej uveril, keďže sú kamaráti 10 rokov a preto prebral jej tvrdenie, že videl, ako jej on drogu v aute dáva. Poukázal tiež v tejto súvislosti na zásadný rozpor v tom, ako popisoval podanie sáčku zozadu H. I. U. a opäť aj na to, že jeho vinu nepochybne nepreukazuje žiaden relevantný dôkaz a opätovne spochybnil tvrdenia H., keďže ten upravoval výpoveď v časti podania sáčku podľa situácie a nakoniec z toho vzišla len jeho domnienka, že predsa ho musel on podať U., ako inak. Samotná U. uvádza, že na ničom dohodnutí neboli, teda nedáva žiadny zmysel, aby on jej niečo zabezpečoval, pričom droga sa našla u nej, nie u

neho. U. sa nevedela ani jasne vyjadriť k časovému okamihu, kedy počas jazdy malo dôjsť k odovzdaniu sáčku, raz ihneď, raz počas cesty, raz tesne pred Popradom, mimochodom sama uviedla, že po zadržení bola nahováraná policajťmi na to, aby to všetko na neho hodila, ale nespravila to.

Následne ďalej poukazoval na rozpory v jej výpovediach, v tom, že nevylúčila, že bola ovplyvňovaná s tým, že súd to nekriticky prevzal, porušil jeho práva na spravodlivý proces a v rozsudku uvádza vyslovene lživé tvrdenia, čo považuje zo strany súdu za neprípustné, aby sám súd klamal v rozsudku. Spochybnil výpovede H. I. U. aj cez to, že sú to drogovzo závislé osoby, čo konštatovala aj znalkyňa a že takéto osoby majú zníženú vierohodnosť. V tejto súvislosti spomenul priznanie U., že ona mala k nemu vzťah viac ako kamarátsky, avšak on to neopätoval, teda, čo pripustila aj znalkyňa, avšak súd to nezaznamenal a nevenoval sa tomu, že v prípade neopätovaných citov môže byť prítomná pohnútko pomstiť sa. V spise rovnako chýba príkaz na jeho sledovanie a bez toho je celé sledovanie a zastavenie vozidla nezákonné, aj záznam hliadky je neúplný a neobsahuje podstatné informácie, taktiež poukázal na údajný úradný záznam o nejakej spolupracujúcej osobe, čo síce správne súd vyhodnotil, že toto dôkaz nie je, ale mal sa touto skutočnosťou ďalej predsa len zaoberať. Celkovo emotívne sa cíti byť týmto trestným stíhaním dotknutý na svojej osobe a žiada, aby ďalej nedochádzalo k špineniu jeho mena. Záverom navrhol, aby ho krajský súd oslobodil spod obžaloby a napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, vzťahujúcich sa v súlade s ustanovením § 317 ods. 3 Tr. poriadku iba na obžalovaného E.. E. S., ako na jednu z viacerých osôb, na ktoré sa rozsudok vzťahuje, ako aj správnosť postupu konania, ktoré napadnutému rozsudku v tejto časti predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného E.. E. S. nie je dôvodné.

Odvolací súd tak v zmysle vyššie uvedeného pristúpil k preskúmaniu odvolaním napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa obžalovaného E.. E. S. a po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku a tieto dôkazy aj správne vyhodnotil jednotlivo aj v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku, keď vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného E.. E. S., spoluobžalovaných C. U. a H. H., výsluchom E.. A. M. zložením sľubu znalca k záverom znaleckého posudku KEÚ PZ týkajúceho sa expertízneho skúmania zaistených chemických stôp č. 1 a 2, oboznámením znaleckého posudku KEÚ PZ k zisteniu biologických stôp na obale drogy porovnaním so vzorkou DNA získanej bukálnym výterom u obžalovanej U. a obžalovaného S., oboznámením znaleckého posudku E.. A. J.P., znalkyne z odvetvia toxikológia č. 60/2020 k expertíze moču a krvi obžalovaných S. I. U. a jeho dodatku č. 68/2020, ďalej znaleckého posudku znalkyne z odvetvia psychiatrie, E.. P. M.Š. č. 369/2020 a 370/2020 k vyšetreniu duševného stavu obžalovaného E.. S. a obžalovanej U., znaleckého posudku znalkyne z odvetvia psychiatrie E.. R. č. 41/2020 k duševnému stavu obžalovaného H., oboznámením znaleckého posudku súdom pribratej znalkyne H.. P. Š. č. 19/2021 za účelom posúdenia psychologického profilu obžalovaných U. I. H. a následným výsluchom tejto znalkyne aj k všeobecnej vierohodnosti menovaných a tiež oboznámením listinných dôkazov, a to najmä príkazu na prehliadku iných priestorov (vozidla) a zápisnice o prehliadke s fotodokumentáciou, príkazu a zápisnice o osobnej prehliadke obžalovaných U., S. I. H., zápisnic o prehliadke tela a dychových skúškach, charakteristík a odpisov z registra trestov obžalovaných, pripojených trestných spisov ako aj ďalších listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu. Obsah vykonaného dokazovania je podrobne a vyčerpávajúco rozpísaný v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Na tomto mieste súčasne krajský súd konštatuje, že súd prvého stupňa nevykonal viaceré, obhajobou navrhované dôkazy, čo je aj súčasťou odvolacích námietok obžalovaného. Ani podľa názoru krajského súdu by však vykonanie obhajobou navrhovaných ďalších dôkazov nepreukázalo skutočnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci a nevedlo by k inému rozhodnutiu o vine, resp. o treste, teda v tomto smere sa krajský súd stotožnil s postupom súdu prvého stupňa, ktorý tieto dôkazy odmietol vykonať. Nevykonanie týchto dôkazov tak nemalo za následok porušenie práva na obhajobu, ani nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý, ako už bolo uvedené, bol v potrebnom a dostatočnom rozsahu zistený a

ustálený ostatnými vykonanými dôkazmi, ktoré súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne podrobne rozpísal a vyhodnotil.

Následne je tiež možné podľa názoru krajského súdu uzavrieť, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/301/>>iadku vo všeobecnosti v dostatočnej miere uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky vykonaného dokazovania za pochybné a akými úvahami sa správal pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali. Z odôvodnenia rozsudku, najmä z jeho písomných dôvodov podrobne rozpísaných, je v zásade zrejmé, ako sa okresný súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného i tvrdeniami jednotlivých svedkov, resp. spoluobžalovaných, ako malo dôjsť ku skutku, za ktorý bol obžalovaný E.. E. S. trestne stíhaný.

Je však potrebné v tejto súvislosti uviesť, že v odôvodnení napadnutého rozsudku, čo namieta aj obhajoba v rámci dôvodov odvolania, nie je zo strany okresného súdu odôvodnené, ako to má na zreteľ ustanovenie § 168 ods. 1 Tr. poriadku, prečo súd nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, čo predstavuje nedostatok odôvodnenia rozsudku vo veci samej a tiež sa súd prvého stupňa nevysporiadal s úplne všetkými tvrdeniami obžalovaného v rámci jeho obrany. Trestný poriadok stanovuje postup v prípade neakceptovania návrhov na doplnenie (vykonanie) dokazovania niektorou zo strán, keď o takomto návrhu má konajúci súd rozhodnúť uznesením, bez jeho písomného vyhotovenia, bez možnosti podať opravný prostriedok, spravidla na hlavnom pojednávaní, pričom takéto rozhodnutie zaznamená do zápisnice, čo prvostupňový súd dodržal (§ 272 ods. 3 Tr. poriadku). Vyššie uvedený obsahový nedostatok odôvodnenia rozsudku nie je v danom prípade, podľa názoru krajského súdu, takého závažného charakteru a intenzity, aby predstavoval niektorý z dôvodov nevyhnutných pre jeho zrušenie podľa § 321 ods. 1 Tr. poriadku, predovšetkým pod písm. b) uvedeného ustanovenia. K nie úplne vyčerpávajúcemu vysporiadaniu sa s obranou obžalovaného tiež krajský súd uvádza, že z podrobne rozpísaného hodnotenia dôkazov súdom prvého stupňa sa nepriamo dajú vyvodiť niektoré odpovede na námietky obhajoby.

Krajský súd preto, s poukazom na uvedené, v zásade nemal pochybnosti o správnosti skutkových zistení, tieto zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavných pojednávaniach, ako aj v prípravnom konaní. Aj podľa názoru krajského súdu bolo bez odôvodnených pochybností v konaní dokázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, uvedený v skutkovej vete napadnutého rozsudku (v bode 1), ktorý sa týka práve obžalovaného E.. E. S., sa stal, má znaky žalovaného trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný E.. E. S., pričom krajský súd si úvahy a závery súdu prvého stupňa v prevažnej miere osvojil, nemá o nich pochybnosti a v podrobnostiach na nich odkazuje. Na zdôraznenie správnosti skutkových a právnych záverov prvostupňového súdu aj v nadväznosti na početné a rozsiahle odvolacie námietky zo strany obhajoby uvádza krajský súd nasledovné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že obžalovaného E.. E. S. zo spáchania skutku predovšetkým usvedčujú vo svojich výpovediach spoluobžalovaní C. U. I. H. H., ktorí, aj napriek niektorým rozporom a nezrovnalostiam, obaja od počiatku sa zhodovali v tom, že obžalovaný E.. S. vystúpil ako prvý na vlastnú žiadosť pred Liptovským Mikulášom v časti Demänová (hoci obžalovaná U. spočiatku uvádzala, že išiel s nimi do Liptovského Mikuláša) a keď sa vracali, zastavili sa po neho, sadol si dozadu, U. sedela vpredu ako spolujazdec, pričom počas jazdy jej S. bez slova podal sáčok s bielou kryštalickou látkou a pokračovali v ceste až kým ich pred Popradom nezastavila polícia. Tento základný rámec skutkového deja je prítomný, napriek určitým nepresnostiam, z ktorých sú niektoré závažnejšieho, niektoré nepodstatného charakteru, vo všetkých výpovediach spoluobžalovaných ako v rámci prípravného konania, tak aj na hlavnom pojednávaní. Základnou okolnosťou usvedčujúcou obžalovaného S. je podanie sáčku s drogou obžalovanej U. počas cesty autom. Práve táto okolnosť je základným spojením obžalovaného so zaobstaraním a prechovávaním drogy, čo tvorí podstatu skutku a definuje skutkovú podstatu žalovaného zločinu. Je potrebné v tejto súvislosti uviesť, že okrem obžalovanej U. celý tento základný skutkový dej, vrátane najdôležitejšej okolnosti, že S. mal podať U. sáčok s pervitínom v aute, potvrdzuje (okrem U.) aj spoluobžalovaný H., ktorý toto takisto uvádza od počiatku, že evidoval odovzdanie sáčku, avšak aj v jeho výpovedi je rozpor, keď najprv nemal vidieť samotné odovzdanie sáčku, len z kontextu činnosti spolucestujúcich mala táto skutočnosť vyplynúť, neskôr už vypovedal, že priamo videl, ako S. U. sáčok podal. Následne však zotrval na svojej neskoršej výpovedi, teda že mal vidieť aj odovzdanie vrecúška. Na tomto mieste krajský súd

zdôrazňuje, že samotné rozpory vo výpovediach týkajúce sa určitých detailov priebehu skutku bez toho, aby sa týkali podstaty toho, čo skutok ako taký definuje nespochybňujú automaticky hodnovernosť predmetných výpovedí. Naopak, práve tieto rozpory, nepresnosti, nejasnosti v jednotlivých detailných podrobnostiach a v určitom časovom horizonte pri opakovaných výsluchoch podľa názoru krajského súdu, môžu poukazovať na autentickejšie vyjadrenia prežitých udalostí, ktoré dotyčné osoby interpretujú každá zo svojho pohľadu, ako ich prežívala a zaznamenávala do pamäte. V týchto situáciách je potrebné vykonať tzv. test vierohodnosti, jednak vo svetle záverov znaleckého dokazovania, ako aj ďalších vykonaných dôkazov, v súvislosti s čím je potrebné uzavrieť, že ďalšie vykonané dôkazy tvrdenia spoluobžalovaných U. I. H. nevyvracajú ani nespochybňujú. Zhoda vo výpovediach je navyše viac-menej prítomná aj v okolnostiach, ktoré predchádzali ceste do Liptovského Mikuláša, ktoré okolnosti v tomto smere potvrdzoval vo svojej výpovedi aj obžalovaný S..

V nadväznosti na uvedené dáva krajský súd do pozornosti, že v podstate väčšinu skutkových udalostí (mimo samozrejme tých najzásadnejších, ktoré definujú skutok ako žalovaný trestný čin) nepopiera ani obžalovaný S., kategoricky popiera však to, že drogu on zadovážil v Demänovej a potom sáčok s drogou podal U. v aute. Po dôslednej analýze výpovedí však je možné dospieť k záveru, že väčšina nezrovnalostí sa dá odstrániť prienikmi vo výpovediach, keď síce U. zamĺčala niektoré skutočnosti v prvých výpovediach, ktoré však neskôr uviedla, ak by však dal súd za pravdu obhajobe, že pravdivé sú jej prvé spontánne výpovede, bolo by to v rozpore s tým, čo uvádzal H. a najmä samotný S.Á., ktorý tvrdil, že požiadala o vysadenie v Demänovej, čo U. uviedla až neskôr a najprv tvrdila, že išli všetci do Liptovského Mikuláša a tam vystúpili, čo by ale týmto pohľadom obhajoby súčasne znamenalo, že klame S.. Z hľadiska ustálenia viny tak zostáva ako zásadná na preukázanie tá skutočnosť, či to bol práve obžalovaný S., ktorý drogu niekde zaobstaral a následne ju odovzdal v aute U., keďže na tom je postavená jeho vina. Na tomto mieste treba zdôrazniť, že napriek vyššie spomínaným rozporom to, že sáčok s pervitínom podal v aute U. S., uvádza od počiatku ako U., tak aj H. a na tejto samotnej skutočnosti zotrvávajú obaja stabilne. Ako už bolo skôr uvedené, je pravdou, že H. rozporne popisoval spôsob odovzdania sáčku U. Z. S., keď najprv uvádzal, že videl, že sa ona natiahla, sáčok presne nevidel a že potom ako ruku odtiahla od S., držala sáčok, čo neskôr upravil tak, že videl presne, že S. jej sáčok podal, pričom sa tiež s U. nezhodli na tom, že ako, keď on tvrdil, že medzi sedadlami a ona že pomedzi jej sedadlo a dvere. K tomuto možno uviesť, že ak by mala byť postavená vina len na jeho výpovedi za existencie týchto rozporov, bolo by to asi nedostatočné, ale samotné podanie sáčku od S. potvrdzuje súčasne aj U.. Na jednej strane sa o tieto rozpory logicky opiera obhajoba, ktorá nimi spochybňuje pravdivosť výpovedí, na strane druhej však krajský súd poznamenáva, že práve tieto rozpory svedčia zároveň o tom, že H. J. U. nemohli byť na svojich výpovediach dohodnutí, že neboli ich výpovede koordinované a vopred vykonštruované, na čo sa snažil poukázať obžalovaný S.. Iná by bola situácia, keby v niektorej zo svojich výpovedí to, že S. mal odovzdať v aute počas jazdy sáčok U., neuvádzali vôbec alebo by túto skutočnosť dokonca popierali, čo sa však nestalo a obaja podanie sáčku od S. U., hoci s odlišným popisom, uvádzali od počiatku (U. štyrikrát, H. trikrát).

Podporne je možné vinu u obžalovaného oprieť aj o ďalšie vo veci vykonané dôkazy ktoré tvoria reťaz dôkazov, keď podľa názoru krajského súdu, vinu podporujú už okrem spomínaných výpovedí, ktoré sú dôkazmi priamymi, nepriame dôkazy, a to jednak expertiza zaistenej neznámej látky, z ktorej je jasné, že v predmetnom sáčku, ktorý sa vo vozidle našiel, bola droga, pervitín s obsahom účinnej látky a v množstve špecifikovanom v posudku KEÚ PZ a jednak skutočnosť, že (okrem U.) sa v krvi a moči S. našli látky, ktoré svedčia o užití drogy. Tieto dôkazy samy osebe obžalovaného neusvedčujú, čo správne uvádza obžalovaný v odvolaní, dotvárajú však mozaiku celého súhrnu vykonaného dokazovania a do istej miery verifikujú tvrdenia spoluobžalovaných. Je síce pravdou, čo uvádza obhajoba, že množstvo návykovej látky v tele obžalovaného S. bolo viacrásobne menšie ako u U., avšak nedôveryhodnou sa javí byť jeho námietka, že mohol len niečo oliznúť, na čom bola droga (nevedno čo a kedy a v akej súvislosti), resp. že mu ju niekto dal do jedla alebo pitia, podľa jeho slov U.) alebo že nič neužil a mohlo sa to premeniť metabolicky z liekov, ktoré užíva, čo však bolo priamo vyvrátené dodatkom k znaleckému posudku E.. J., ktorá vylúčila, aby sa metamfetamín a amfetamín mohol v organizme premeniť z užitých liekov Paralen Grip a Clarinase Repetabs. Z uvedeného skôr vyplýva záver, že obžalovaný S. predsa len, hoci zrejme v malom množstve, tieto návykové látky reálne užil, resp. užíval, čo mimochodom tvrdí aj U., že užil svojho času pervitín aj u seba v ambulancii. Tu neobstojí ani námietka obhajoby, že záver znalkyne, že obžalovaný nie je na užívaní návykových látok závislý, vylučuje to, aby tieto látky užil. V praxi sú totiž relatívne časté prípady užívania návykovej látky bez toho, aby u užívateľa bola zistená patologická závislosť v medicínskom (psychiatrickom) slova zmysle. V

obdobných intenciách je potrebné nazerať aj na obranu obžalovaného týkajúcu sa toho, že sa na sáčku s pervitínom nenašli jeho biologické stopy, ale len biologické stopy U., z čoho obžalovaný vyvodzuje záver, že so sáčkom manipulovala iba U.. K tomuto tvrdeniu obžalovaného krajský súd uvádza, že uvedené bez pochybností potvrdzuje len to, že U. určite s vrecúškom manipulovala. Isteže, pokiaľ by na predmetnom vrecúšku boli dokázateľne prítomné aj jeho biologické stopy, výrazným spôsobom by to posilnilo dôkaznú situáciu v jeho neprospech, avšak naopak, pokiaľ sa na vrecúšku jeho biologické stopy nenašli, resp. neboli stotožnené, týmto zistením jeho vina nie je vyvrátená, obzvlášť za situácie, že je zo spáchania skutku usvedčovaný inými dôkazmi. Z predmetného znaleckého posudku totižto okrem iného vyplynulo, že DNA analýzou biologického materiálu zaisteného ako predmet č. 2 (biologická stopa zaistená sterom na vatovú tyčinku zo zipového sáčku o rozmeroch 7 x 4 cm) bola zistená prítomnosť zmiešaného biologického materiálu pochádzajúceho od dvoch rôznych osôb. Zo strany obhajoby teda ide o nesprávnu interpretáciu dôkazu, ktorý v žiadnom prípade, aj keď jeho vinu nepotvrdzuje, ju ani nevyvracia.

Rovnako nepovažoval krajský súd za dôvodnú ani odvoláciu námietku, v zmysle ktorej obžalovaný zo záverov znaleckého posudku ohľadom expertízneho skúmania zaistených látok, kedy bol zistený percentuálny rozdiel obsahu metamfetamínu v stope zaistenej u obžalovaného H. a v stope zaistenej v cigaretovej krabičke patriacej obžalovanej U. až v hodnote 12 %, teda nebolo možné jednoznačne určiť, že ide o látku zo spoločného zdroja, vyvodil suverénny záver, že ide o dve rôzne látky, čo síce nevyviedla ani znalkyňa, ktorá však pripustila, že sa mohlo jednať aj o spoločný zdroj (čo považoval obžalovaný len ako subjektívny dojem znalkyne). Je na jednej strane pravdou, že sa nedalo ani pri znaleckom dokazovaní so 100 % istotou kategoricky ustáliť, že to boli látky z pôvodne jedného zdroja. Na strane druhej ale treba poukázať na vyjadrenie znalkyne, ktorá na hlavnom pojednávaní vysvetlila, oproti tomu, čo tvrdí obžalovaný, že takáto možnosť nie je ani vylúčená (a tým pádom nie sú spochybnené výpovede H. I. U., že mu mala drogu odsypať zo svojho sáčku), keď uviedla, že každý skúmaný materiál je pred samotnou analýzou zhomogenizovaný, to znamená že až po tomto možno tvrdiť, že látka má rovnakú vlastnosť v každom mieste svojho odberu. Predložený materiál v čase pred skúmaním zhomogenizovaný nebol, a preto je možné teoreticky pripustiť percentuálny rozdiel. Obidve chemické stopy neboli pôvodne v zhomogenizovanom stave, pričom homogenizácia znamená, že látka je rozdrvená na prášok, je premiešaná a v každom mieste svojho odberu má rovnakú vlastnosť (je rovnaká), k čomu dochádza až bezprostredne pred analýzou. Tým, že látka nebola pôvodne zhomogenizovaná, a keďže ide o kryštalický materiál, mohlo dôjsť k nerovnomernému rozdeleniu látky (metamfetamín a MSM) medzi dvoma dielmi v prípade, ak by došlo k odsypaniu takejto látky. Aj podľa názoru krajského súdu je reálne možné, že vzhľadom na to, že látka nebola rovnorodá v sáčku, ktorý mal dať obžalovaný S. U., na jej rôznych miestach mohla byť a zrejme aj bola rozdielna koncentrácia metamfetamínu, teda nie je ničím výnimočným, že medzi stopami č. 1 a č. 2 boli v konečnom dôsledku namerané uvedené koncentračné rozdiely. Dôrazne treba poukázať na závery znalca, že kvalitatívne boli obidve stopy rovnaké metamfetamínové zmesi MSM (nebola v nich nájdená žiadna iná látka oproti tej druhej stope), čo podľa názoru krajského súdu takmer s istotou možno vyhodnotiť v spojení s ďalšími dôkazmi, že tvorili pôvodne stopy 1 a 2 jeden celok.

Obžalovaný v rámci svojej obrany sa ďalej snažil spochybníť výpovede spoluobžalovaných, pričom poukazoval najmä na početné a zásadné rozpory v ich jednotlivých výpovediach, a to aj k podstatným skutkovým okolnostiam, ďalej tvrdil, že svoje výpovede postupom času prispôbovali aktuálnej situácii, že boli k svojim výpovediam (obžalovaná U.) tlačení za účelom jeho usvedčenia a pomoci sebe s cieľom získať za svoje konanie miernejší postih a uvedené výpovede spochybňoval aj v kontexte toho, že sa malo jednať o užívateľov drog, v spojitosti so znaleckým dokazovaním, keď jeho závery najmä vo vzťahu k obžalovanému H. (ale sčasti aj U.) interpretoval tak, že aj samotná znalkyňa H.. Š. jeho všeobecnú vierohodnosť spochybnila, keď uviedla, že vo vzťahu k nadmernej pozitívnej sebaaprezentácii obžalovaného H. poukázala na to, že sklon k vedomému klamstvu je vysoko pravdepodobný vo všeobecnosti, a táto črta je súčasťou osobnosti menovaného, pričom ak by vo svojej výpovedi klamal, prípadná motivácia by potom mala súvis skôr so zisťtým dôvodom, teda ochranou svojej osobnosti pred prípadným trestom alebo negatívnym dopadom vyšetrovania na jeho osobu, či sklonom správať sa sociálne žiaduco. Znalkyňa tiež vo vzťahu k zisteniam spojeným s drogovou závislosťou u obžalovanej U. a obžalovaného H. a všeobecnou hodnovernosťou ich výpovedí konštatovala, že u drogovovo závislých ľudí je narušená ich osobnosť a tá je súčasťou posudzovania všeobecnej vierohodnosti, čiže ak takáto osobnosť vykazuje znaky disocialeho správania, tak všeobecná vierohodnosť sa potom považuje za zníženú.

Aj keď uvedená obrana má svoj podklad v niektorých tvrdeniach znalkyne, čo sa týka spochybnenia vierohodnosti výpovedí spoluobžalovaných, v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na to, že tieto závery znalkyne a otázku vierohodnosti výpovedí týchto osôb je potrebné interpretovať komplexne, v súvislostiach a v kontexte okolností tohto prípadu. K obžalovanej U. a jej výpovedi znalkyňa okrem iného uviedla, že vo vzťahu k prítomnosti fabulačných alebo konfabulačných tendencií, prípadne skresľovania skutočností vo svoj prospech, tendencia k pozitívnej sebareprezentácii nebola u nej vo významnej miere preukázaná. Vo vzťahu k ovplyvňovaniu, prípadne nahováraniu zo strany okolia, bola zistená nevýznamná miera ovplyvniteľnosti a sugestibility, a preto je málo pravdepodobné, aby jej výpoveď bola významnou mierou ovplyvňovaná zo strany vonkajšieho prostredia. Všeobecná vierohodnosť v rámci jej výkonu je u nej plne zachovaná, v rámci osobnosti je mierne znížená, nakoľko boli u nej zistené určité odklony od normy v zmysle tých skutočností, na ktoré poukazovala pri popise jej osobnosti (antisociálne, návykové správanie, nezrelosť osobnosti). V prípade obžalovanej U. skóre ľží nebolo vo významnej miere zvýšené, čo samozrejme nevychádza len zo samotného dotazníka osobnosti, ale z celkového psychologického vyšetrenia a tendencia pozitívnej sebareprezentácie nebola vo významnej miere preukázaná. V prípade obžalovaného H. znalkyňa uviedla okrem iného, že neboli u neho zistené poruchy vnímania ani pamäte a neboli zistené ani poruchy pamäte vrátane konfabulácií, bola zistená značná tendencia k pozitívnej sebareprezentácii. Obžalovaný nie je ovplyvniteľný, vzťah k spoluobžalovanému E.. S. nemá vytvorený, čo sám udával počas rozhovoru s tým, že v deň, ktorý súvisel so skutkom, ho videl prvýkrát v živote. Čo sa týka jeho všeobecnej vierohodnosti, v rámci zistenej úrovne intelektu a pamäti, ktoré sú v norme, je jeho všeobecná vierohodnosť zachovaná, pričom v rámci zistenia, že ide o anomálne štruktúrovanú osobnosť disociálneho charakteru, je jeho všeobecná vierohodnosť mierne znížená. Skutočnosť, že obžalovaného H. hodnotila ako schizoidne štruktúrovanú nemá vplyv k všeobecnej hodnovernosti výpovede, pretože táto črta je jednou zo štruktúr osobnosti, ktorá je viac invertovaná, teda viac zameraná na veci ako vzťahy. Často sú u neho problematické sociálne kontakty, avšak nejde o patológiu ako takú. Vo vzťahu k nadmernej pozitívnej sebareprezentácii obžalovaného H. poukázala na to, že sklon k vedomému klamstvu je vysoko pravdepodobný vo všeobecnosti, a táto črta je súčasťou osobnosti menovaného, pričom ak by vo svojej výpovedi klamal, prípadná motivácia by potom mala súvis skôr so zisťným dôvodom, teda ochranou svojej osobnosti pred prípadným trestom alebo negatívnym dopadom vyšetrovania na jeho osobu, či sklonom správať sa sociálne žiaduco. Vo všeobecnej rovine uviedla, že osoby drogovovo závislé majú spravidla z tohto dôvodu zníženú všeobecnú vierohodnosť.

V nadväznosti na uvedené, s dôrazom na vierohodnosť výpovedí spoluobžalovaných U. I. H. v spojení aj s ďalšími vykonanými dôkazmi, krajský súd zdôrazňuje, že počas celého konania v rámci vykonaného dokazovania nevyplývali žiadne indície, ktoré by čo i len naznačovali motív alebo snahu týchto spoluobžalovaných si vymýšľať, vypovedať zámerne nepravdivo, prípadne ich snahu neprávom poškodiť obžalovanému S. a neoprávnene mu pričítať konanie, ktorého sa nedopustil. Ani znalkyňa, aj napriek niektorým okolnostiam, ktoré vo všeobecnosti môžu všeobecnú vierohodnosť znižovať, nezistila u spoluobžalovaných žiadne také zásadné skutočnosti, na základe ktorých by mali byť ich výpovede v tomto konaní vyhodnotené ako nehodnoverné. V tejto súvislosti sú nepreukázané a irelevantné námietky obhajoby, ktoré smerujú k tomu, aby H. J. U. koordinovali svoje výpovede s cieľom hodiť vinu na S., keď k takýmto dohodám ani nemali reálnu možnosť (U. bola stíhaná väzobne), pričom sa obaja k svojej časti trestnej činnosti priznali a boli právoplatne odsúdení a potrestaní, teda nemali dôvod škodiť S.P. s cieľom seba vyvinieť z trestnej činnosti. Aj keď U. pripustila pred súdom návrh zasahujúcich policajtov, aby to hodila na doktora, čo sa nedá vylúčiť ani potvrdiť, sama uviedla, že to nespravila a vypovedala tak, ako sa to stalo. Aj keby takto policajti skutočne konali, o tom, že U. na ich hru nepristúpila, svedčí aj to, že sama bola právoplatne odsúdená po svojom priznaní sa k trestnej činnosti, pričom je potrebné zdôrazniť, že v jej prípade sa jednalo o skutok kvalifikovaný rovnako, ako v prípade E.. S. a jedná sa o závažnú trestnú činnosť (zločin), za ktorý nesie následky v podobe uloženého trestu, teda nezískala z dôvodu svojej výpovede žiadnu výhodu týkajúcu sa jej potrestania, keď v jej prípade nedošlo ani k mimoriadnemu zníženiu trestu a bol jej uložený trest v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby. Ani v prípade obžalovaného H. takýto motív, podľa názoru krajského súdu, nemohol byť prítomný, keďže sa s E.. S. predtým vôbec nepoznal a prvýkrát sa videli až v predmetný deň. Napokon, aj H. bol uznaný vinným z trestnej činnosti presne zodpovedajúcej jeho podielu na udalostiach inkriminovaného dňa, za čo mu bol aj právoplatne uložený zodpovedajúci trest, pričom najpravdepodobnejšie dôvody prípadnej klamlivej výpovede u oboch spoluobžalovaných by podľa znalkyne mohli súvisieť práve so snahou vyhnúť sa trestnoprávnemu postihu, teda zo zisťných dôvodov, čo však je v danom prípade v rozpore s tým, ako sa

reálne obaja zachovali, keď svoju trestnú činnosť (aj keď pod ťarchou dôkazov), priznávali. Ani znalkyňa nezistila dôvody zníženej vierohodnosti výpovedí z hľadiska snahy poškodiť obžalovanému E.. S..

Ako nepodstatné a špekulatívne sa z pohľadu krajského súdu javia v tomto smere námietky obhajoby týkajúce sa existencie a charakteru vzťahu medzi obžalovaným a obžalovanou U.. Kamarátsky vzťah (aj s intímnyim podtextom) spomína práve U., ktorá skutočnosť však je rýdzo subjektívna a nie je tu žiadna okolnosť, ktorá by vyvracala tento cit obžalovanej k S. aj vzhľadom na to, že mu mala vo väzbe posielat' citovo zafarbené listy. Naopak, krajský súd neveril tvrdeniu obhajoby, že obžalovaný nemal k U. absolútne žiadny vzťah a bola mu ľahostajná, keď niekoľko rokov bol jej všeobecným lekárom, mal ich zoznámiť ich kamarát mimo ambulancie, boli aj v sporadickom kontakte, mali na seba kontakt, pričom obžalovaný ju pustil v inkriminovaný deň do svojej ambulancie na dobu niekoľkých hodín (prakticky celé popoludnie), kde v jej prítomnosti nemal problém (čo sám tvrdí) zaspat' a následne s ňou išiel len tak „neplánovane“ do Liptovského Mikuláša, hoci sa mu podľa jeho vlastných slov nechcelo a bol unavený. Už len z tohto správania sa dá vyvodit' záver, že ich vzťah musel byt' minimálne kamarátsky, kladný. Krajský súd považuje za absurdné, v kontexte návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania za účelom bližšieho posúdenia vzťahu medzi obžalovaným S. I. U., aby sa v konaní pred súdom dokazovalo (dokonca znalecky), či city prezentované obžalovanou U. v listoch z výkonu väzby boli skutočné a ak áno, či neopätovaná láska môže byt' motívom ku krivej výpovedi vo vzťahu k obžalovanému. Na tomto mieste krajský súd v plnej miere poukazuje aj na závery súdu prvého stupňa podrobne prezentované v dôvodoch napadnutého rozsudku k tvrdeniam obžalovaného E.. S. súvisiacim s nahováraním obžalovanej U. zo strany vlastného obhajcu voči nemu. V tomto smere prvostupňový súd správne poukázal, že obžalovaná U. ani pri zadržaní, ani pri vznesení obvinenia a ani pri rozhodovaní o vzatí do väzby obhajcu nemala, tento jej bol ustanovený až z dôvodu vzniku povinnej obhajoby po tom, čo došlo k rozhodnutiu o jej väzobnom stíhaní. Samotná obžalovaná zo spáchania skutku obžalovaného E.. S. už usvedčovala vo svojich výpovediach ešte predtým než jej bol obhajca ustanovený a tento nemal žiadnu možnosť vplývať na obsah jej výpovedí vrátane tvrdení spojených s vedomosťou o tom, že E.. S. je užívateľom pervitínu, na čo obžalovaná poukazovala už pri svojej prvotnej výpovedi.

V tejto súvislosti s poukazom na celkové okolnosti prípadu si krajský súd na okraj dovoľuje vysloviť hypotézu, ktorá síce nie je explicitne preukázaná vykonaným dokazovaním, ale má podľa jeho názoru logický základ v konkrétnych okolnostiach prípadu a dôkazy ju, podľa názoru krajského súdu, naznačujú, a síce že ceste do Liptovského Mikuláša predchádzala vzájomná dohoda medzi obžalovaným S. a obžalovanou U., pričom cesta mala byt' uskutočnená za účelom zaobstarania drog, o čom okrem iného svedčí to, že práve obžalovaný S. navigoval šoféra, vedel presne, kam chce ísť, vystúpil v Demänovej, pričom keby išiel k známemu za účelom, ktorý uviedol vo svojej výpovedi (čo ale nedáva celkovo logický zmysel, aby najprv sa mu ísť nechcelo, potom sa nechal presvedčiť, počas cesty sa náhle rozhodol ísť za známym bez predošlej dohody, ktorý napokon nebol doma), nič by nebránilo H., aby ho vysadil priamo na mieste, kde známy býva. Len ťažko možno uverit' tvrdeniu obžalovaného, že jeho známy doma nebol a teda nič nevybavil, keď H. J. U. po jeho vysadení išli do Liptovského Mikuláša, kde sa tiež istý čas zdržali, následne sa po neho vrátili a ešte ho aj určitú dobu museli čakať (spolu teda prešlo aj viac ako 40 minút). Rovnako je na tomto mieste potrebné poukazať na správanie obžalovanej U., ktorá si v Liptovskom Mikuláši preukázateľne kupovala injekčné striekačky, čo svedčí o tom, že s veľkou pravdepodobnosťou vedela, že idú pre drogu a kupovala si ich práve za účelom užitia drogy. Prezentovaný účel cesty, že sa chceli ísť najesť do McDonaldu, prípadne do obchodu, je tiež ťažko uveriteľný, keďže McDonaldis sa nachádza aj v Poprade, rovnako ako všetky predajne, ktoré sú tiež v Liptovskom Mikuláši.

Obhajobe ale treba prisvedčiť v tom, že na niektoré zásadné obhajobné námietky nebolo v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne reflektované. Uvedené sa týka viacerých okolností, obhajoba namietala neurčito znejúcu skutkovú vetu, čo sa týka miesta, času, ale aj osoby, od ktorej si mal obžalovaný drogy zadovážiť (pojmem presne nezistená osoba), ďalej súd prvého stupňa sa nevyjadril k záveru znaleckého posudku, že obžalovaný netrpí závislosťou od užívania návykovej látky a že sa na sáčku s pervitínom nenašli jeho biologické stopy (s čím sa ale už vyššie vysporiadal krajský súd pri hodnotení dôkazov), tiež k návrhu na vykonanie dokazovania znalcom z odboru klinická psychológia za účelom preverenia všetkých troch výpovedí, vrátane výpovede obžalovaného S.. Prvostupňový súd sa nevyjadril ani ku skutočnostiam, ktoré tvrdila obžalovaná U. týkajúcim sa osoby D. Q.É., pričom podľa obhajoby ich stretnutie nebolo nijakým spôsobom preukázané, okrem domnienok U..

Vo vzťahu k zneniu skutkovej vety krajský súd uvádza, že je síce všeobecné a niektoré okolnosti skutku sú určené neurčito, avšak ustálená súdna prax kladie požiadavku maximálnej presnosti a určitosti skutkovej vety len na okolnosti, ktoré tvoria znaky skutkovej podstaty toho-ktorého trestného činu definované v osobitnej časti Trestného zákona, čo v danom prípade skutková veta obsahuje. V prípade okolností, ktoré daný skutok bližšie špecifikujú (fakultatívne znaky skutkovej podstaty), ako sú miesto a čas spáchania skutku, sú prípustné aj menej určité formulácie, pričom by mal byť definovaný aspoň približný rámec konania páchatela. Táto požiadavka na skutkovú vetu v danom prípade naplnená bola, keďže skutok síce obsahuje neurčité formulácie (presne nezistený čas, presne nezistené miesto), avšak tieto skutkové okolnosti sú aspoň rámcovo vymedzené, v prípade miesta sa jedná o obec Demänová a v prípade času sa jedná o presne nezistený čas po 16.30 hod., čo je v prípade týchto okolností vzhľadom na vykonané dokazovanie dostatočné, aj keď nie exaktné určenie miesta a času spáchania skutku. Čo sa týka presne nezistenej osoby, od ktorej mal obžalovaný drogy zadovážiť, táto okolnosť má úzky súvis aj s námietkou obhajoby, že osoba menom D. Q. nebola v konaní vypočutá a že jeho stretnutie s obžalovaným nebolo žiadnym dôkazom preukázané, ktorého pri svojej výpovedi spomínala obžalovaná U., nakoľko ho pozná, má bývať v Demänovej a od ktorého si mala v minulosti kupovať drogy. Aj z pohľadu odvolacieho súdu by prípadná výpoveď tejto osoby mohla viesť viac svetla do prípadu, nakoľko sa jedná o osobu, ktorá mala byť obžalovaná U. a jedná sa o osobu, ktorá podľa jej tvrdení, predáva drogy a práve od neho, podľa U., mal obžalovaný S. drogy získať. Je len v rovine špekulácií bez jednoznačného základu v dokazovaní, prečo uvedená osoba nebola v konaní vypočutá a stotožnená, či sa napríklad jednalo o osobu spolupracujúcu s políciou v rámci odhaľovania drogovej trestnej činnosti atď. Je však namieste zdôrazniť, že obžalovaná U., ako osoba preukázateľne užívajúca psychotropné látky a od ich užívania závislá, mohla pochopiteľne poznať inú osobu, od ktorej bolo možné drogy získať, resp. si zadovážiť. Osobu D. Q. opísala ako muža vo veku 45 - 50 rokov, pričom nakoniec, aj obžalovaný S. vo svojej výpovedi spomína svojho známeho menom D., ktorý býva v Demänovej, je vo veku 40 - 50 rokov a táto osoba mu mala ponúkať auto na predaj. Aj bez vykonania tohto dôkazu však bolo, podľa názoru krajského súdu, spáchanie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, obžalovanému S. v kontexte vykonaného dokazovania podrobne rozpísaného preukázané v dostatočnej miere.

K návrhu obžalovaného na vykonanie znaleckého dokazovania psychologickým vyšetrením všetkých troch spoluobžalovaných krajský súd uvádza, že takéto znalecké dokazovanie by bolo v tomto prípade neúčelné a nadbytočné, keďže boli to práve obžalovaní U. I. H., ktorí vo svojich výpovediach (akoby svedkovia), usvedčovali z trestnej činnosti, nie opačne. V takýchto prípadoch, keď je osoba obžalovaného usvedčovaná výpoveďami iných osôb, teda je v pozícii, že sa bráni a na svoju obranu uvádza, resp. môže uvádzať rôzne, aj nepravdivé skutočnosti (na čo má pochopiteľne právo), by aj prípadný výsledok psychologického vyšetrenia, ktorý by ukazoval vo všeobecnosti na vierohodnosť osoby obžalovaného S., nemal za takejto situácie žiadnu výpovednú hodnotu, keďže samotná všeobecná vierohodnosť nevyklučuje, aby daná osoba v konkrétnej situácii, kedy sa snaží odvrátiť hrozbu závažného trestnoprávneho postihu, uvádzala pred súdom nepravdivé informácie, a to zvlášť za situácie, ktorú už krajský súd skôr podrobne rozobral, keď nenašiel dôvody, pre ktoré by mal výpovede spoluobžalovaných U. I. H. považovať za nehodnoverné, aj v súvislosti s výsledkami a najmä hodnotením znaleckého dokazovania vo vzťahu k ich osobám.

Napokon, ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj námietku týkajúcu sa nesprávneho použitia ITP, sledovania osoby podľa § 113 ods. 1, 2 Tr. poriadku, keď podľa obhajoby mal byť vydaný ďalší príkaz sudcom podľa § 113 ods. 4 Tr. poriadku na sledovanie v iných priestoroch neslúžiacich na bývanie, ktorým je aj automobil. V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že aj sledovanie osoby obžalovaného v čase, keď sa premiestňoval z bodu A do bodu B, jednoznačne z hľadiska účelu a technickej realizácie spadá pod sledovanie osoby podľa § 113 ods. 1 Tr. poriadku. Týmto sledovaním sa zisťuje v prvom rade pohyb a poloha sledovanej osoby. Príkaz podľa § 113 ods. 4 Tr. poriadku by prichádzal do úvahy vtedy, ak by bola dotknutá osoba sledovaná vo vnútri vozidla, akú činnosť vyvíja v tom vozidle a čím by sa mohlo sledovaním zistiť trebárs, že obžalovaný skutočne dal U. sáčok s pervitínom. V tomto prípade však nedošlo k sledovaniu jeho činnosti vo vozidle, ale iba k sledovaniu pohybu jeho osoby, kde bolo zistené, že sadol do H. auta, ako osoba sa v aute evidentne, bez použitia ďalšieho sledovania jeho činnosti v aute, nachádzal, kde následne v Demänovej vystúpil a pritom opäť nastúpil do uvedeného auta a na základe toho bolo potom auto zastavené. Stále však ide po obsahovej stránke o obyčajné sledovanie osoby a jej polohy a pohybu bez toho, aby došlo k jej sledovaniu v inom priestore, teda nikto nesledoval, čo konkrétne sledovaná osoba robí vnútri automobilu. O uvedenom svedčí aj zákonná dikcia, z ktorej je možno vyčítať účel sledovania podľa § 113 ods. 4 Tr. poriadku, posledná

veta, v zmysle ktorého pri vstupe do priestorov neslúžiacich na bývanie alebo na pozemky, ktoré nie sú verejne prístupné, sa nesmú vykonať iné úkony ako tie, ktoré sú nevyhnutné na vykonanie sledovania. Z uvedeného vyplýva, že sledovanie podľa odseku 4 je spravidla aj spojené so vstupom na tieto iné priestory alebo pozemky, kde sa má dotknutá osoba sledovať a je zamerané na zistenie činnosti tejto osoby v týchto priestoroch (garáž, pivnica, sklad atď. a za istých okolností aj motorové vozidlo), čo však v tomto prípade naplnené nebolo, keďže nedošlo k sledovaniu osoby v rámci vnútorného priestoru vozidla Volvo, ale len k sledovaniu jej presunu týmto vozidlom „zvonku“ za účelom monitoringu jej pohybu, preto nebol ani potrebný osobitný príkaz za týmto účelom. Týmto výkladom by totiž vznikla absurdná situácia, kedy by pri každom presune sledovanej osoby povedzme autom, autobusom, taxíkom atď. musel byť vydávaný ďalší príkaz na sledovanie osoby podľa § 113 ods. 4 Tr. poriadku v inom priestore neslúžiacom na bývanie, čo určite nie je v súlade s účelom predmetných zákonných ustanovení.

Z hľadiska právnej kvalifikácie bol skutok spáchaný obžalovaným E.. E. S. súdom prvého stupňa správne právne kvalifikovaný ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Tr. zákona, keďže obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku neoprávnene zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu psychotropnú látku, pričom sa v prejednávanej veci jednalo o pervitín s obsahom účinnej látky metamfetamínu v celkovom objeme zodpovedajúcom minimálne 14 obvyklým jednorazovým dávkam drogy (väčšie množstvo, ako pre osobnú spotrebu na účely Trestného zákona), ktorý je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných a psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny psychotropných látok.

Naplnené boli aj ďalšie obligatórne znaky skutkovej podstaty žalovanej trestnej činnosti, keď obžalovaný je plne trestne zodpovedný subjekt z hľadiska veku a pričetnosti, ktorý porušil objekt chránený Trestným zákonom, ktorým je v tomto prípade v prvom rade ochrana zdravia spoločnosti v spojení tiež s kontrolou a riadeným obchodovaním s predmetnými omamnými a psychotropnými látkami zo strany štátu. Svojho konania sa dopustil úmyselne, vo forme priameho úmyslu a medzi jeho konaním a spôsobeným následkom existuje nepochybne príčinná súvislosť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a úvahy, aj vrátane určitých výhrad predovšetkým vo vzťahu k nedostatočnému odôvodneniu niektorých skutkových okolností vo svetle argumentov obhajoby prezentovaných počas konania, ako aj návrhov obhajoby na vykonanie ďalšieho dokazovania, ktoré prvostupňový súd odmietol, s poukazom na vykonané dokazovanie a závery z neho plynúce, po vyhodnotení všetkých dôkazov v ich kontexte, hodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti, krajský súd považoval v intenciách vyššie uvedených dôvodov a úvah výrok o vine vrátane zisteného a ustáleného skutkového stavu, ako aj aplikovanej právnej kvalifikácie v napadnutom rozsudku za zákonný a vecne správny. Aj keď obžalovaný S. v rámci svojej obrany vinu kategoricky popieral a uvádzal, že je postavená len na nevierohodných a rozporných výpovediach spoluobžalovaných, predovšetkým U. a tieto nie sú podporené žiadnymi ďalšími dôkazmi, krajský súd opätovne poukazuje na to, že jeho vina bola v konaní preukázaná okrem uvedených výpovedí spoluobžalovaných, ku ktorých vierohodnosti, vzájomnej súladnosti, rozporom a prípadnému motívu ho nepravdivo usvedčiť zo spáchania skutku, sa krajský súd v dostatočnej miere vyjadril vyššie, pričom v niektorých bodoch sa s nimi zhoduje aj obžalovaný S., aj ďalšími dôkazmi, ktoré predmetné výpovede vo viacerých bodoch podporujú, predovšetkým znaleckým dokazovaním KEÚ PZ k expertíze zaistených chemických stôp, vrátane výsluchu E.. M. k záverom posudku, najmä vo vzťahu ku koncentrácii účinnej látky v oboch stopách, znaleckým dokazovaním E.. J. k rozboru krvi a moču obžalovaných, z ktorého bola zistená prítomnosť metamfetamínu v tele obžalovaného S.P., ale aj znaleckým dokazovaním H.. Š. k psychologickému posúdeniu obžalovanej U. a H. vrátane posúdenia ich všeobecnej vierohodnosti, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, vrátane zápisníc o prehliadkach osôb a iných priestorov, ktoré verziu U. a H. tiež potvrdzujú. Je tu teda celá reťaz logicky usporiadaných dôkazov, ktorá obžalovaného S. zo spáchania skutku usvedčuje a na strane druhej vyvracia jeho obranu.

Ako zákonný a vecne správny posúdil následne krajský súd po jeho preskúmaní aj výrok o treste v napadnutom rozsudku, ktorý bol uložený obžalovanému E.. E. S.. Pri ukladaní trestu, jeho druhu a výmery okresný súd postupoval v súlade so zásadami pre jeho ukladanie podľa § 34 Tr. zákona a ním uložený trest je z pohľadu krajského súdu zákonný a primeraný, pričom na prvý pohľad sa môže javiť ako prísny z hľadiska jeho výmery, avšak iný trest z hľadiska druhu a výmery nebolo v danom prípade možné uložiť a neboli ani krajským súdom zistené ani dôvody a podmienky, vzhľadom k opätovnému spáchaniu

zločinu, neexistencii poľahčujúcich okolností a spáchaníu skutku v skúšobnej dobe, pre použitie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu.

Trestný zákon v prípade zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v ustanovení § 172 ods. 1 Tr. zákona určuje trestnú sadzbu v rozmedzí 3 až 10 rokov. Správne súd prvého stupňa zistil u obžalovaného jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, teda že bol už za trestný čin odsúdený, pričom nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Obžalovaný bol doposiaľ raz súdne trestaný, a to rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 5T/38/2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9To/13/2019 zo dňa 25.07.2019, ktorými bol uznaný vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania podľa § 294 ods. 2 Tr. zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov, ktorého výkon mu bol podmienenečne odložený s probačným dohľadom počas skúšobnej doby v trvaní 3 rokov (do 26.07.2022) a súčasne mu bola uložená povinnosť zúčastniť sa v skúšobnej dobe psychologického poradenstva. Z uvedeného vyplýva, že žalovanej trestnej činnosti, z ktorej ho súd prvého stupňa uznal vinným a ktorá je predmetom tohto konania, sa dopustil jednak v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, teda v zmysle zásad pre ukládanie trestov aj pri aplikácii § 49 ods. 2 Tr. zákona, uloženie iného druhu trestu ako nepodmieneného trestu odňatia slobody neprichádzalo do úvahy a navyše, v jeho prípade ide o opätovné spáchanie zločinu (§ 38 ods. 5 Tr. zákona). Nakoľko išlo o opätovné spáchanie zločinu, bolo treba postupovať podľa § 38 ods. 5 Tr. zákona a zvýšiť dolnú hranicu o 1, čo v prípade sadzby 3 - 10 rokov podľa § 172 ods. 1 Tr. zákona predstavuje upravenú sadzbu na 6,5 až 10 rokov. V tomto prípade je zo zákona vylúčená úprava trestnej sadzby z dôvodu prevahy priťažujúcich okolností. Okresný súd tak obžalovanému uložil trest na úplne dolnej hranici tejto upravenej trestnej sadzby, teda vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, pričom nižší trest uložil nemohol a správne tiež obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, keďže nebol v posledných 10 rokoch (ani doposiaľ vôbec) vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin, zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nezistiac také skutočnosti a dôvody, ktoré by odôvodňovali potrebu zmeny alebo zrušenia napadnutého rozsudku, ktorý krajský súd vyhodnotil ako zákonný a vecne správny vo všetkých jeho výrokoch, odvolanie obžalovaného E.. E. S. postupom podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.